

"Nademaal wij niet willen ontkleed worden".
 "Die ons nu tot ditzelfde bereid heeft, is
 God".

2 Cor.5:4b en 5a.

Wij zijn als een huis van aarde en wonen in een aards huis. We wonen in een tent en we zijn tenten. Vergankelijke, zwakke tenten. Soms, als de zon schijnt, lijkt de tent een aardig kampeerverblijf, maar..als de lucht betreft en de regenstromen vallen en de winden waaien - dan kruipen we diep weg, diep in de tent. Rillingen lopen over onze rug. We schudden heen en weer. Regendruppels sijpelen naar binnen en de lamp begint te doven. 't Wordt donker binnen. De tent gaat het begeven..ik verga. Alles waait uit elkaar. Wij willen niet ontkleed worden. Ons hele leven staat in het teken van: aankleden..bekleden..inkleden..verkleeden. Met onze diepe val is de naaktheid in ons bestaan gekomen. Die naaktheid trachten we te verbergen. Alles gebruiken we om ons te bekleden. Wie wil in z'n naakte niet-zijn voor God verschijnen? Job zag zichzelf naakt uit de aardse schoot voortgekomen en naakt naar de schoot der aarde wederkeren. Ach, wie wil "naakt" bevonden worden? "Vrouw", wat heb je gedaan? "Man", waarom heb je gegeten? "Kaïn", waar is je broer? Nu vlucht de mens in de leugen. Hij trekt een houding aan. Hij omringt zich met de leugen als met een gewaad. De mens..hij bekleedt zich met macht..bezit..positie..arbeid..eer. Elk bruikbaar pakje wordt gepast. Voor de meesten blijft het een

confectiepakje. Anderen hebben geld genoeg om er zich een aan te laten meten.

In de kerk is het niet veel beter. Onze costumes variëren van zwart tot wit. De vrijzinnige heeft een keurig pakje aan. De rechtzinnige een goedsluitend vest. De onbekeerde loopt in een slobbertrui. De bekeerde heeft de oude jas naar de stomerij gebracht en loopt er nu weer netjes bij.

En toch.. Alzo zegt de Heere: "Hun webben deugen niet tot kleding, en zij zullen zichzelf niet kunnen dekken met hun werken"...

"Doch wij allen zijn als een onreine, en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed"...

"Jozua nu was bekleed met vuile klederen".

Tòch maar doorgaan met onszelf aan te kleden.

Tòch maar schuilen in de bouwval van ons leven.

Wie wil ontkleed worden?

De mens is naakt, en wil het niet wezen.

De mens grijpt naar een kleed, en probeert zich te verbergen.

In die "omhulling" probeert hij het uit te houden tegen God en mensen.

NADEMAAL WIJ NIET WILLEN ONTKLEED WORDEN!

Hoe zal toch de met lompen en vodden omhangen zondaar voor God verschijnen? Hoe zal ik met mijn "ik ben maar onbekeerd" of "ik heb er kennis aan" voor God bestaan?

Ik, die de confrontatie met de werkelijkheid schuw! Hoe zal ik Hem ontmoeten in de woonstede van Zijn heiligheid?

God zal die gecamoufleerde mens van zich af stoten!

DIE ONS NU TOT DITZELFDE BEREID HEEFT IS GOD!!

God, die Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft!

Ziet, de mens! Ziet, Jezus! Naakt buigt Hij onder de geselslagen. Naakt hangt Hij aan het vervloekte hout.

Hij bad: Vader, indien het mogelijk is, laat de-

ze drinkbeker van Mij voorbijgaan. Doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede!

Hij was bereid om ontkleed te worden.

O Jezus, gans alleen gelaten!

O Jezus, die onze naaktheid heeft aangedaan!

Uw bang geroep vervult de wildernis. U schreeuwt mijn naaktheid uit: Mijn God, Mijn God! Waarom hebt Gij Mij verlaten?

Met deze Man van smarten worden wij geconfronteerd. Naakt treedt Hij ons tegemoet. Hij kon

Zichzelf niet verlossen. Hij bleef hangen.

Tòch treedt Hij zò op ons af..roepende, biddende, lijdende, stervende.

God heeft Zichzelf een Lam ten brandoffer voorzien. Die Jezus hiertoe bereidde is God.

En wij? Leer mij Uw weg, o Heere! Leer mij Uw weg.

U, die de naakte kleedt en voedt!

U, die de zondaar leven doet!

Bij Uw kruis vallen mij de kleren van het lijf.

Bij Uw kruis worden wij bereid.

Bij Uw kruis roepen wij over onze kleding: Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die

dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen. En

in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn

rechtvaardigheid die uit de wet is, maar die

door het geloof van Christus is, namelijk de

rechtvaardigheid die uit God is door het geloof.

Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstan-

ding, en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood

gelijkvormig wordende.

Sterven..ontkleding..de laatste gang..naakt.

Maar Hij zegt: Zie, Ik heb uw ongerechtigheid

van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen

aandoen. Dies zeg ik: Laat ze een reine hoed op

zijn hoofd zetten. En zij zetten die reine hoed

op zijn hoofd, en zij togen hem klederen aan; en

de Engel des Heeren stond daarbij.....

Ziedaar! een kleed van louter heil!
Een mantel van eeuwige gerechtigheid!
Zò zullen we sterven..en ziet, we leven.
Totdat het sterfelijke van het leven verslonden
wordt. Voor eeuwig.

DIE ONS NU HIERTOEG BEREID HEEFT IS GOD.

Die ons ook Zijn Geest als onderpand gegeven
heeft.

Die Geest doet ons, naakte en verloren schep-
selen, opstaan en tot Vader gaan. Het beste
kleed ligt gereed.

Een ring voor de vinger is al gesmeed.
Schoenen voor de voeten staan klaar.

Deze God is onze God, eeuwig en altoos; Hij zal
ons geleiden tot over de dood heen!

Op de heuvel Golgotha,
Staat een kruispaal opgeheven.
Als ik daarheen de ogen sla,
Wordt mij alle schuld vergeven.
Onder de ijzren nagelpunt,
Die Uw voeten houdt verbonden,
Zij een plaatsje mij vergund
Waar 'k mag treuren om mijn zonden.
Geef me er de allerlaagste plaats,
Zo Gij mij een plaats wil geven!
Nooit heeft iemand zoveel kwaads
Tegen zoveel licht bedreven.

In dit aardse jammerdal
Is een volk van naakten, blinden.
In hun ogen niet met al,
Zijn ze in Gods oog beminden.
Vaak gehaat, veracht, verdrukt,
Vloeien tranen uit hun ogen.
Door het lijden neergebukt,
Gaan zij onder 't kruis gebogen.
Heer, dat de allerlaagste plaats

Onder hen mij zij gegeven!
Niemand toch heeft zoveel kwaads
Tegen zoveel licht bedreven.

Maar, hoe ook door smart bezwaard,
Hoe ook in zich zelf verloren,
't Is een volk van U gespaard,
Eeuwig van U uitverkoren.
Rein gewassen in Uw bloed,
Met Uw bruiloftskleed omhangen,
Hebben zij in 't eeuwig goed
Van Uw liefde deel ontvangen.

Heer, ei laat de laagste plaats
Onder hen mij zijn gegeven!
Nooit heeft iemand zoveel kwaads
Tegen zoveel licht bedreven.

In het vergelegen land
Staat een schitterende woning
Ze is gebouwd door Godes hand:
't Is 't paleis van mijne Koning.
Wie dat huis wordt ingeleid,
Door de stoet van Godsgetrouwen,
Mag des Heeren lieflijkheid,
Mag de Zoon van God aanschouwen.

Heiland, dat de laagste plaats
In dat huis mij zij gegeven!
Nooit heeft iemand zoveel kwaads
Tegen zoveel licht bedreven.

Nooit heeft iemand zoveel kwaads,
Zoveel gruwelijks bedreven;
Maar 't besluit Uws grote Raads
Riep mij uit de dood in 't leven.
Welk een wonder van gena,
Als ook ik, verlost, geheiligd,
Eens die feestzaal binnenga,
Eeuwig voor het kwaad beveiligd!

Geef me er de allerlaagste plaats,
Grote God van dood en leven!
Nooit werd iemand zoveel kwaads,

-5-

Zoveel gruwelijks vergeven.

Huet.

Die ons nu hiertoe bereid heeft is God!

D.C.O.